

въ риза отъ тирска багряница, на която свѣтлѣйтъ цвѣтъ и смарагдовитѣ петелки замърчавахъ очитѣ на зрителитѣ. Отъ врата му высяше златъ *зиндѣсирь*, който насрѣдъ гърдитъ му са свършваше на зѣмска глава, о която высяше прѣстень искусно изработенъ; златы рѣсны украсявахъ краищата на рѣкавитѣ на ризата, и кръстѣтъ му бѣше стегнатъ отъ поясъ шитъ съ златы цвѣтъ.

— Любезный Главке, отговори Клодій, радвамъ са дѣто та гледамъ весель подиръ голѣмата ти онъзи несполука въ играта. Увѣрявамъ та че имашъ физиономія на стремителнаго Аполлона, на лицето ти свѣти благополучіе, като че ты си спечелилъ а не азъ.

— Че трѣба ли да са смутивама толкосъ, Клодіе, за загубата на нѣколко ничтожны монеты, што да изгубвама лицето си?

Ей-Богу, докато можемъ еще млади да китимъ гѣстѣтъ си косы съ вѣнцы, докато слухътъ ни осяща наслажденіе отъ пѣснитѣ и отъ армоніята на китарата, докато усмихкѣтъ на Хлоя и на Лидія распалватъ и подигатъ кръвѣта въ жилѣтъ ни, нека слѣдувама да са радвама на слѣчевата свѣтлина, като карама дѣртѣя този старецъ времето да бѣде служителъ на нашитѣ наслажденія.

Тѣзи вечеръ знаешъ ли че ще вечеряма у дома?

— Че може ли человекъ да забрави покаиваньето на Главка?

— Но сега кѣдѣ отивашъ?

— Щѣхъ да отидѣ на банитѣ, но имамъ еще единъ часъ време во власть-та си.

— Добрѣ; ето и азъ ще си проводѣж колесницата и ще доджъ съ тебе. Днесъ, мой Филіе, празнувай. Туй като рече поглади по-ближнии отъ конѣтъ си, който, като похжхра, а изниско и си наведе ушытъ, пріе весело учтивостити на господаря сѣ. Не е ли хубавъ конь? кажи право, Клодіе.

Достойнъ за Феба, отговори благородныйтъ тунѣдецъ; достоинъ за Главка.

ГЛАВА 2.

Цвѣтопродавка мома.

Исновѣдъ-та на Аѳинянина.

Читателѣтъ запознава Египтянина Арбака.

Двамата млади момцы обикаляхъ полѣка по улицѣтъ на Помпея като са разговаряхъ повърхностно за разны предмети; тѣ стигнѣ-